

озна работа, защото тя нѣмало да излѣзе на добъръ край. Почти сѣщото се казва и за четвъртъка.

Часоветѣ така сѣщо биватъ добри и лоши, и не току тѣй нашитѣ хора пожелаватъ „на добъръ часъ“ всѣкому, който започва нѣкоя работа или който трѣгва на пѣтъ. Всичко което се помисляло въ добъръ часъ сполучвало, и обратно. Ако нѣкой прокълне нѣкого въ лошъ часъ, клетвата му се тоже сбѣждала; ако помене болестъ въ лошъ часъ — вижъ че и тя дошла. А тѣй като неможло да се опредѣли точно кой часъ билъ добъръ или лошъ, понеже били непостоянни, то за да се не сбѣждатъ лоши работи, въ народа е разпространено желанието въобще хората да не говорятъ за лошо, а винаги за добро.

Най-сетне нека отбележимъ и това, че въпреки действителността за надмогването на злото надъ доброто въ свѣта, споредъ народното мировъззрение доброто въ края на краищата зема върхъ, а злото получава наказанието си.

ЗА СРЕЩИТѢ

Срещата на човѣка има голѣмо значение въ народнитѣ вѣрвания, тѣй като отъ нея зависяло какъ ще му повърви въ работата, ще ли се върне благополучно отъ пѣтуване и пр. Ето защо и при срещитѣ си благопожелаватъ „добра среща“, „добра стига“ и „добъръ пѣтъ“. Отъ дълги наблюдения и патила хората сѣ навикнали да налучватъ горе-долу кои срещи сѣ добри и кои лоши, собствено кои сѣ лошиитѣ, та взеche вънъ отъ тѣхъ сѣ и добритѣ. Лоша среща се счита оная на хора отбелязани съ нѣщо отъ Бога, като сакати, кривогледи и пр. Не била добра срещата на магьосници, па дори и на попове

Ако ни срещне някой съ празенъ сѣдъ или торбичка въ рѣще, не било на добро, както не било на добро да ни срещне човѣкъ съ лоши очи; а съ лоши очи са считатъ, както белязанитѣ отъ Бога хора, така и ония които сѣ познати на сички като хора зли. За това, кога нѣкой трѣгне да излиза изъ дома, той се оглежда да види срещата си и ако има причини да вѣрва, че е лоша, не излиза веднага, или ако е вече излязалъ и е на пѣтъ, връща се обратно, за да излѣзе по-късно.